

af Grupperne 2 og 3, gør saa stor og alvorlig Skade, at man sikkert ikke bør sky noget Middel til deres Bekæmpelse. Imidlertid maa man dog ikke gøre sig for store Illusioner om, hvad der lader sig udrette. Hovedaarsagen til disse Forbrydelser er jo en saa mægtig Naturdrift som den menneskelige Kønndrift. Selv om man træffer Sikkerhedsforanstaltninger af enhver Art, vil det dog utvivlsomt være umuligt at forhindre, at der aarlig finder en Del Sædelighedsforbrydelser Sted, og Bylivets Farer netop paa Sædelighedsomraadet vil vel endog medføre, at Sædelighedsforbrydelseernes Antal tager til sammen med den stigende Sammenklumpning af Menneskene i de store Byer.

Bedst var det jo, om man kunde ramme Ondet i Roden. Det tør vel haabes, at det store Oplysnings- og Opdragelsesarbejde, der i vor Tid foregaar i alle Samfundslag, ogsaa her vil kunne gøre nogen Nytte. God etisk Opdragelse i Hjem og Skoler har selvfølgelig Betydning for Bekæmpelsen af Sædelighedsforbrydelser. Forbedring af de materielle Livsvilkår for Befolkningen i dens Helhed vil antagelig ogsaa kunne bidrage til at højne det moralske Niveau. En Ting fortjener imidlertid ganske særligt at fremdrages. Afskaffelse af overdreven Alkoholnydelse vil utvivlsomt være et virksomt Middel til Bekæmpelse af Sædelighedsforbrydelser. Megen Voldtægt begaas under Paavirkning af Spiritus og det samme er Tilfældet for en betydelig Del af Uterlighedsforbrydelserne over for Børn. Som Eksempel kan nævnes det oprørende Voldtægtstilfælde, der nylig fandt Sted paa en af Fællederne. Gerningsmanden, en engelsk Matros, begik Forbrydelsen lige, da han vaagnede op af en stærk Rus.

Det har under den offentlige Debat om Sædelighedsforbrydelserne været omstridt, om man ikke ved Anvendelsen af mere Politi kunde nedbringe disse Forbrydelseers Antal. Jeg tror, at Politiforøgelse paa to Punkter vilde kunne have Betydning. Et noget mere udvidet Polititilsyn med Parker, Anlæg og Lystskove vilde kunne hæmme Blufærdighedskrænkerne i deres Virksomhed, som de paa visse Steder driver næsten uhæmmet. I Skovene ved Holte var vi saaledes i 3 Aar plagede af en og samme Person, indtil det lykkedes en Privatmand at paagribe ham. Og kort efter at vi saa er bleven af med den paagrebne, er der atter dukket en ny Person op.

Over for Voldtægtsforbrydelserne vilde dernæst et bedre Landpoliti kunne gøre Nytte. Ikke selvfølgelig direkte, saaledes at Politiet skulde kunne komme til Stede og hindre Forbrydelsen. Saa meget Politi kan man aldrig faa paa Landet. Men en Del Voldtægtsforbrydelser begaas af omstrejfende Vagabonder, der iøvrigt ogsaa begaar mange andre farlige Forbrydelser paa Landet, f.

Eks. Brandstiftelse. Havde man bedre Landpoliti vilde disse Vagabonder blive hæmmede i deres Omstrejfung.

Betydning vilde det dernæst have, om der i alle Tilfælde, naar Sædelighedsforbrydelsen var begaaet, blev gjort Anmeldelse derom til Politiet. Det er forstaaeligt, at Forældre betænker sig paa at udsætte deres Børn for de Afhøringer, der uundgaelig følger af Anmeldelse, og som naturligvis kan medføre Fare paa forskellig Maade for Barnets sjælelige Liv, og som i hvert Fald, selv om de foretages i den mest skaansomme Form, maa være pinlige for Barnet.

Det maa imidlertid erindres, at den, der undlader at gøre Anmeldelse, bidrager til, at Sædelighedsforbryderen uhindret fortsætter sin fordærvelige Virksomhed.

Det sidste Spørgsmaal bliver, om det er muligt ad Straffelovgivningens Vej at udrette mere end man hidtil har gjort.

Straffeloven giver for fuldbyrdet Voldtægt Adgang til at idømme Strafarbejde af enhver Grad dog ikke under 2 Aar. Der kan idømmes Strafarbejde paa Livstid og, under særdeles skærpende Omstændigheder, endog Livsstraf. For Utugt med et Pigebarn under 12 Aar er Straffen Strafarbejde indtil 8 Aar. Naar — hvad der er det sædvanlige — Forbrydelsen kun har bestaaet i uterlige Berøringer, bliver en forholdsmæssig mindre Straf at anvende. For Krænkelser af Blufærdigheden er Straffen Fængsel eller Forbedringshusarbejde indtil 6 Aar.

Det vil ses, at Straffeloven giver Adgang til at anvende strenge Straffe for de her omhandlede Forbrydelser.

Men hvorledes gør Domstolene Brug af disse Bestemmelser? Dette Spørgsmaal er endnu vigtigere end selve Straffebestemmelsen. Her lader det sig næppe nægte, at der særlig fra vore Underdomstoles Side har været en for stor Tilbøjelighed til at tage mildt paa Voldtægtsforsøg, hvor man efter Straffeloven skal anvende mindre Straf end for den fuldbyrdede Forbrydelse. Højesteret har Gang efter Gang sat Straffen op i saadanne Tilfælde. Som karakteristisk skal jeg nævne en Højesteretsdom, der i Stedet for Underrettsdommens Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 6 × 5 Dage, gav 5 Aars Strafarbejde.

Efter mit personlige Skøn vilde jeg ogsaa tro, at de Straffe, der anvendes for Uterlighed overfor Børn, hyppigt er for lave.

Den bekendte tyske Jurist Ihering har en Gang sagt, at Straffetariffen er Værdimaaleren for de sociale Goder. Er der i det moderne Samfund den Anskuelse, at saadanne Forbrydelser, som de her omhandlede, er af en særlig ondartet og fordærvelig Karakter — og jeg mener at den Anskuelse findes og har Ret — følger som nødven-